

Като въ такава наредба въ правилника А не бива да влизатъ и всички дру-
ги установления, които се отнасятъ на пр. къмъ предметите отъ музейни събирки и
къмъ сбирката съ тѣхъ на публиката. При двѣтѣ български държавни библиотеки,
ако и съществува и по единъ музей, но той по сѣщията си не е свързанъ съ библи-
отека, а само е свързанъ съ нея подъ едно управление. Отъ атрибутиитъ на
сѣщията на музея, различна отъ сѣщията на библиотеката, произтикатъ и
различниитъ за него отношения къмъ публиката и обратно, които изискуватъ
да се формулиратъ и въ правилникъ досущъ отдѣленъ. По таквъ начинъ пра-
вилникътъ А се явява като наредба, какъ да стои сама' библиотеката спрѣ-
мо оная публика, която желае да се ползува съ нейния имотъ.

Правилникътъ А, който състои всичко отъ 30 параграфа (члена),
предвижда въ два отъ нѣхъ (чл. 29. и 30.) установления изрично за музея при
библиотеката; а въ първия петнайсетъ члена (чл. 1-15.) съдържа установления,
които се отнасятъ собително къмъ организацията на библиотеката и
въ по-голямата своя частъ (чл. 5-15.), както ми насочи и самъ инспекто-
рътъ г. Н. Лазаровъ, азъ предвидени вече въ общия законъ за типографиите
въ Княжеството. Споредъ наймалкитъ по-гощи основи за правилника А, тия
седмнайсетъ члена отъ А - за музея и за организацията на библиотеката,
иматъ въ него оправданото си мѣсто и трѣба да се оставятъ извънъ
всяко съображение. И оставятъ само 15 члена (чл. 16-28), които има да исчер-
пятъ всички ония сѣщияти отношения между библиотеката и публиката,
каквито обхващатъ въ себе поименитъ отъ насъ основи на правилника А
во всички свои консеквенции.

А.) По първата основа на А библиотеката, за да достоява на своята
задача, трѣба да отвори широко достѣпъ къмъ своитъ съкровища за всякого,
който желае да се ползува съ тѣхъ, и ^{както} наистина може да се ползува, зареши не
всяко желание се посрѣща и влизатъ съ положителенъ резултатъ. Затуй библио-
теката, като отваря у себе отдѣлно читалище, на допуца залезъ на имо-
та си и навънъ, дѣлва е да различава случаи, когато сбирката ѝ въ читали-
щето и извънъ него не може да има приетия обикновежъ, най-широкъ размахъ,
а трѣба да стои съ известни ограничения; тѣзи ограничения, разбира се,
е необходимо да почиватъ върху доводи, отъ които да не страда общиятъ
интересъ на публиката. Мака, покрай нормалната, да речемъ, не „ограни-
чена“, а открита сбирка на библиотеката, въ нея се предвижда и сбирка огра-
ничена: по първата, която се извърши въ самото читалище и извънъ него,
всякой посетителъ на библиотеката може да располага съ отпѣтленъ за таквъ
цѣль имотъ; а по втората, която се извърши само въ читалището, или въ от-
дѣлно мѣсто при него, не всяко издание и не за всякого безразлично може да се от-
пусне за сѣщяне съ него, защото има книги, които азъ толкова погрѣшно за
цѣлесеките на читателитъ въ библиотеката, че е невъзможно да се даватъ на
вънъ, а други пакъ биватъ или възбуждани отъ самата дѣржава за распрошти-
ране между публиката, или поради своя особитъ характеръ исключени отъ
употрѣба ^{отлично} въ читалището, или напосокъ азъ тѣхъ съдържатъ рѣдки, че да